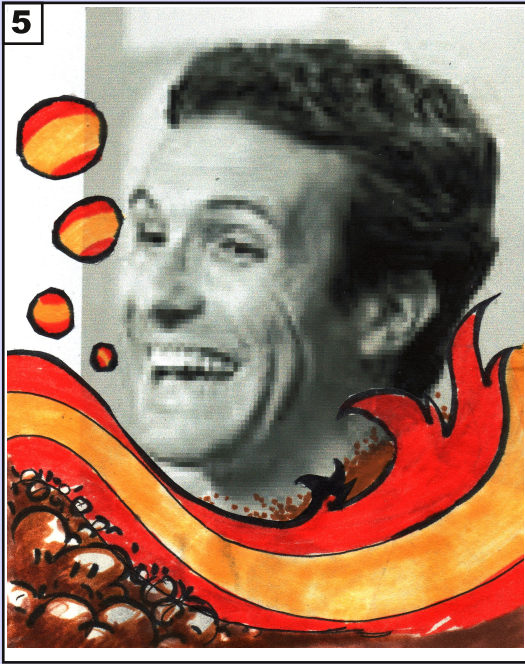

BON NADAL, MAL PARITS.

4 Inés: Que el proper any rebis la visita d'un exorcista que t'alliberi de Lucifer.

5 Sr Casado, la sangre de Cristo se derramó y no sirvió para nada.

6 La democràcia és una cultura. Si us plau, proposeu-vos anar a l'escola.

7 Or, plata, mirra i, a ser possible, fidelitat a un poble tip de la monarquia.

9 Perquè l'Església es converteixi al cristianisme. Preguem germans.

8 I Ribó va multiplicar pans i peixos i els presos en vaga de fam en menjaren i reberen una carta d'agüiment dels ex-presidents de la Generalitat. Amen.

10 Per servir a la Pàtria, cal una Pàtria, no un cementiri. Ho entendreu?

11 Que el nen Jesús mantingui la innocència, però que no l'augmenti.

12 Estimats Reis Mags, a la Justícia espanyola porteu-los-hi una brúixola.

Pau, amor i prosperitat són les paraules més repetides dels Nadals, especialment als aparadors dels grans magatzems. En la puta realitat, de pau no n'hi ha, l'amor ha canviat de pis i a la prosperitat ni se l'espera.

Malgrat tot no perdem mai l'esperança i adrecem uns desitjos especials als prohoms que remenen les cireres a Espanya i/o Catalunya. No serviran per a res, ho sabem, però per nosaltres...

Tal i com estan les coses a Espanya es comprendrà que ens ha costat molt fer la tria. Hi ha tants sonats que no hi caben. Potser l'exemple més clar és que no em enviat cap postal al Ministre Borrel. No tenim lloc per ell, però consti que no l'oblidem.

De la selecció n'han sortit tres grups: els bojós, els venjatiu i els borderlines.

Del primer grup hem escollit a Arrimadas (C's), Casado (PP) i Abascal (VOX) com a indiscutibles representants d'una paranoica necessitat de fer sang. Els desitjariem moltes coses, però vist que són incapaços d'escoltar, l'únic que podem demanar pels espanyols i pels catalans en especial, es que hi hagin suficients amagatalls en cas que arribin al poder.

En el grup dels venjatiu, destaquen dues institucions: la policial i la judicial. Teòricament han de defensar la democràcia però fan el que poden per retornar a la època dels Cabdills. Els demanariem la dissolució, però fons ben informades, varen dir-nos que no calia perdre el temps. I que si algú es dissol, serem nosaltres, el poble.

El tercer grup és molt més ambigu. N'hi ha tants de borderlines! A vegades fan riure, com l'església i els seus postulats, a vegades fan plorar, com la política catalana i el seu contumaç embolic. Després de molt pensar, varem decidir... no decidir.

Dit tot això i expressats tots els desitjos que sabem inútils, només ens queda felicitar als nostres lectors i esperar que el proper any, les coses no segueixin com sempre. Salut.